

Arrest

**nr. 259 424 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Landvoogdreef 19
1180 UKKEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 253 728 van 29 april 2021 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 5 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 26 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name in Giekenland. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 240 279 van 31 augustus 2020.

Op 20 november 2020 nam de verwerende partij in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : A.

voornaam : A.

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 31/08/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 31/10/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het arrest nr. 253 728 van 29 april 2021 stelde de Raad het volgende:

“2.1. Het enige middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het tweede middelenonderdeel betoogt verzoeker het volgende:

“Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

« 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Volgens artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE (Terugkeerrichtlijn):

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Zoals hierboven vermeldt, blijkt uit de *Parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van deze laatstgenoemde wet, de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft, « geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. (...) Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast. » (Doc 53,1825/001, p. 17).*

Het is de plicht van de autoriteit om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op verzoekers rechten.

Uit artikel 3, 9) van de Richtlijn 2008/115/CE:

« Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: (...)

9) kwetsbare personen: minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan. »

In casu, verblijf de verzoeker in België met zijn hele familie : zijn ouders en zijn drie kleine zussen van wie er twee minderjarig zijn.

Zijn kleinere zus, S.A. geboren op 5 januari 2001, heeft een asielaanvraag ingediend op 24 september 2020. Momenteel, is haar procedure nog hangend.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat de verzoeker teruggestuurd zal worden uit het Belgisch grondgebied en van zijn ouders en zussen gescheiden zal worden.

Een juist evenwicht werd niet gerespecteerd.

De verwerende partij heeft het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd, in schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij daarop het volgende:

“Verzoekende partij haalt aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gezinsleven van de verzoeker. Nochtans staat in de evaluatienota 74/13 van verzoeker waarop de beslissing zich baseert het volgende te lezen:

“Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.28/11/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familielevens : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.28/11/2019) dat zijn beide ouders, een meerderjarige zus en twee minderjarige zussen in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

- Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In casu is bij het vastleggen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het gezins- en familielevens.

Gezien in de evaluatienota 74/13 gemotiveerd werd over het feit verzoeker reeds internationale bescherming in Griekenland geniet, kan een schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07-1991 niet aannemelijk gemaakt worden. Artikel 74/13 vreemdelingenwet bevat overigens geen motiveringsplicht.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat ze niet gehouden is om deze motieven uitdrukkelijk in de beslissing te vermelden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek en uitdrukkelijk dient gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 242.591 van 10 oktober 2018 in de zaak A.222.698/XIV-37.468):

“ Door aan te nemen, wat de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, een uitdrukkelijke motivering in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan te nemen, na nochtans te hebben vastgesteld dat uit de synthesenota van 18 maart 2016 blijkt dat bij het nemen van die bevelen om het grondgebied te verlaten “rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet”, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde wetsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van de uitdrukkelijke motieven betreffende door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Uw Raad was eerder al van oordeel dat niet gemotiveerd moet worden op de bijlage 13quinquies zelf, maar dat een synthesenota in het dossier volstaat (zie o.a. RVV, arrest nr. 180.134 van 23/12/2016).

In het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volstaat het wel degelijk dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening is gehouden met de in deze bepaling vervatte belangen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07-1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29-07- 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verder moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29-07-1991, niet impliceert dat verwerende partij bij het nemen van een administratieve beslissing steeds dient uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande internationale verdragen of andere bepalingen waarin regels zijn opgenomen ter bescherming van de grondrechten.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt uitdrukkelijk:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de Staatssecretaris of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd.

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27.02.2020 een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 31.08.2020 deze weigering heeft bevestigd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Covention sans que soit démontrée l'existence d'élément supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling : niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins-en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals in casu meerderjarige broers en zussen, kan volgens de rechtsspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

In casu verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze met concrete gegevens dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met zijn familie. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Verder valt op te merken dat de familie van verzoeker ook een negatieve beslissing van het CGVS verkregen hebben op 26.02.2020, die werd bevestigd door de RvV bij arrest 240.279 van 31.08.2020.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste

keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoeker en zijn familieleden beschikken over een verblijfsvergunning in Griekenland. In casu maken verzoekers niet duidelijk dat zij hier in België een beschermd gezinsleven genieten, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij duurzaam gevestigd is in België, maar toont echter niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een privéleven elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Niets staat verzoeker in de weg om naar Griekenland terug te keren. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij verblijft effectief nog maar sinds 2019 in België. Zodoende heeft zij het grootste deel van haar leven elders doorgebracht. Het is daarom verre van onbillijk te verwachten dat verzoekende partij tracht zich te hervestigen in Griekenland of elders.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 16 juli 2003, Mokranil/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudil Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquiml België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/ België § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat haar belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker betoogt dus onder meer dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden en niet is gemotiveerd over zijn familie- en gezinsleven. De verwerende partij stelt daar in haar nota tegenover dat onder meer uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit de synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het familie- en gezinsleven, en dat hieraan verder geen formele motiveringsplicht is verbonden.

2.4. De Raad stelt vast dat de Raad van State in zijn arrest nr. 239.974 van 28 november 2017 het volgende heeft geoordeeld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in.

Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formelemotiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.”

Wat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarnaar verzoeker verwijst, heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 242.591 van 10 oktober 2018 het volgende gesteld:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen.

Door aan te nemen dat, wat de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, een uitdrukkelijke motivering in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan te nemen, na nochtans te hebben vastgesteld dat uit de synthesesnota van 18 maart 2016 blijkt dat bij het nemen van die bevelen om het grondgebied te verlaten “rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet”, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde wetsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formelemotiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in de aanvankelijk bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Anderzijds blijkt dat recent de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 stelde dat “le bénéfice des droits de la défense n'est pas subordonné à l'exigence que le requérant sollicite l'accès au dossier administratif avant l'introduction de son recours”. Met andere woorden, de uitoefening, door verzoeker, van zijn rechten van verdediging is niet onderworpen aan de vereiste dat hij toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Dit arrest heeft betrekking op een zaak waarin de verzoeker, nadat hij inzage had gekregen van het administratief dossier, ter terechtzitting een nieuw middel had ontwikkeld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat vervolgens als onontvankelijk werd aangemerkt.

De Raad acht het gepast om, in het licht van het voorgaande, de debatten te heropenen en de partijen opnieuw op te roepen.”

2.2. Nadat hij het administratief dossier heeft ingekeken en kennis heeft kunnen nemen van de synthesesnota waarvan sprake in de replieknota van de verwerende partij, heeft verzoeker ter terechtzitting van 3 juni 2021 erop gewezen dat blijkt dat in de synthesesnota geen beoordeling werd gemaakt over de minderjarige broers en zussen van verzoeker en dat uit het administratief dossier blijkt

dat hij als minderjarige erkend is geweest samen met zijn ouders, in wiens gezin hij zijn hele leven heeft gewoond en met wie hij nog steeds samenwoont. De gezinsleden met wie hij samenwoont hebben geen bevel om het grondgebied gekregen -ook niet zijn meerderjarige zus- en er is nog een verzoek om internationale bescherming hangende inzake zijn twaalfjarige zus. Verder wijst verzoeker er nog op dat uit het arrest van de Raad inzake zijn VIB blijkt dat hij medische problemen heeft en dat die afhankelijkheid niet in overweging werd genomen.

2.3. De verwerende partij heeft zich ertoe beperkt te verwijzen naar de replieknota.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

In de synthesenota wordt als volgt geoordeeld over het gezins- en familieleven van verzoeker:

“betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/11/2019) dat zijn beide ouders, een meerderjarige zus en twee minderjarige zussen in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn aangetoond.”

Hoewel de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen in beginsel enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59) en hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland), bestaat hierop een uitzondering. Meer bepaald oordeelt het EHRM dat dit afhankelijkheids criterium niet geldt voor jongvolwassenen die nog deel uitmaken van het gezin van hun ouders en nog geen eigen gezin hebben gesticht (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 23 september 2010, Boussara/Frankrijk, § 38; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 20 september 2011, A.A./Verenigd Koninkrijk, §49).

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoeker, die geboren is op 30 januari 2001 en dus moet worden beschouwd als een jongvolwassene, steeds in het gezelschap is gebleven van zijn ouders en de andere leden van zijn gezin en dat hij geen eigen gezin heeft gesticht. Eén en ander blijkt overigens ook uit het arrest van de Raad nr. 240 279 van 31 augustus 2020 inzake het VIB dat verzoeker en zijn ouders samen hadden ingediend en waaruit blijkt dat het hele gezin samen Syrië is ontvlucht in november 2016 en tot nu toe is samen gebleven. In die omstandigheden kon de verwerende partij dan ook niet zonder meer overgaan tot de conclusie dat de relatie tussen verzoeker, zijn ouders en zijn zussen geen gezinsleven veronderstelt omdat geen bijkomende banden van afhankelijkheid zijn aangetoond.

Verzoeker maakt dus aannemelijk dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM en de daarmee corresponderende notie van het gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De uiteenzetting van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Immers, waar de verwerende partij erop wijst dat *“de familie van verzoeker ook een negatieve beslissing van het CGVS hebben verkregen”*, moet erop worden gewezen dat dit *in se* niet wordt betwist, maar dat verzoeker daar heeft tegenover gesteld dat de overige gezinsleden geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, hetgeen mogelijk in verband staat met verzoekers argument dat zijn 12-jarige zus een VIB heeft ingediend dat nog hangende zou zijn. Nu het gezinsleven tussen verzoekers en de overige leden van

het gezin ten onrechte niet werd weerhouden, en de verwerende partij niet betwist dat er voor de overige gezinsleden geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, kan de verwerende partij zich verder niet beroepen op de overwegingen omtrent het niet absolute karakter van artikel 8 van het EVRM, die overigens ook een *a posteriori* motivering uitmaken die geen aansluiting vindt bij wat in de synthesenota werd vermeld, en derhalve de onzorgvuldige beoordeling van het gezinsleven in die synthesenota niet kan verschonen.

2.5. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS